

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J.Z.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 lutego 2017 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Najwyższego

z dnia 18 stycznia 2017 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem upoważniony sędzia Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku J.Z. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniami Sądu Najwyższego: z dnia 8 września 2016 r., sygn. akt III KZ 51/16, utrzymującym w mocy zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt II AKo [...], w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku oskarżyciela prywatnego J.Z. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M., sygn. akt II K [...], oraz z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt III KO 62/16, utrzymującym w mocy zarządzenie Przewodniczącego III Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2016 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt II Ko [...], z uwagi na jego niedopuszczalność z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył J. Z., w którym stwierdził, m.in. iż w zaskarżonym zarządzeniu Sąd Najwyższy „*pisze same kłamstwa*”, „*nie widzi złamania prawa przez Sąd Apelacyjny w (...)*”, „*nie odpowiada merytorycznie na stawiane pytania*”. Wniósł ponownie o wznowienie z urzędu postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M. , sygn. akt II K (...), na podstawie „*art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 542 § 1 i § 3 k.p.k., w zw. z art. 439 pkt 2 k.p.k., art. 544 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 Konstytucji RP*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, mający na celu wzruszenie go z przyczyn, jakie zaistniały nie w procesie, ale poza samym postępowaniem, a mogły mieć lub miały wpływ na treść rozstrzygnięcia. Przedmiotem orzeczenia o wznowieniu postępowania może być jedynie prawomocne orzeczenie sądowe, które rozstrzyga kwestię odpowiedzialności karnej, przybierające postać wyroku lub postanowienia. Z treści przepisów art. 540 k.p.k. oraz [art. 540a](#) k.p.k. wynika w sposób bezsporny, że postępowanie sądowe, prawomocnie zakończone, musi rozstrzygać o odpowiedzialności karnej oskarżonego, a nie o jakiegokolwiek kwestii incydentalnej, chociażby istotnej dla oskarżonego, rozstrzyganej w toku postępowania karnego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2006 r., II AKo 9/06, LEX nr 168032; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 59/08, OSNwSK 2008/1/1715). Nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony, lub o braku podstaw do wznowienia ex officio, gdyż jego przedmiotem nie jest odpowiedzialność prawna ani inna kwestia uboczna niezwiązana z postępowaniem odnośnie do tej odpowiedzialności, lecz problem istnienia podstaw do samego wznowienia procesu, w sytuacji gdy zagadnienie odpowiedzialności prawnej jest już rozstrzygnięte prawomocnym orzeczeniem sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/2010, OSNKW 2010, nr 8, poz. 73).

Za orzeczenie kończące postępowanie nie można zatem uznać prawomocnych postanowień Sądu Najwyższego wydanych w postępowaniach, w których badano kwestię prawidłowości odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec nieusunięcia braku formalnego wniosku.

Mając powyższe na względzie uznać należy, że brak jest podstaw do zakwestionowania zasadności zaskarżonego zarządzenia, zaś argumentacja skarżącego zawarta w złożonym przez niego zażaleniu jest bezprzedmiotowa dla oceny sytuacji procesowej podlegającej kontroli instancyjnej w niniejszym postępowaniu.

Na marginesie jedynie – mając na uwadze zawarty w rozpoznawanym zażaleniu ponowny wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M. , sygn. akt II K (...) – wskazać należy, że właściwym do jego rozpoznania, w myśl art. 544 § 1 k.p.k., jest Sąd Apelacyjny w (...) i tam też skarżący winien wnieść stosowny wniosek o wznowienie postępowania, bądź też pismo będące sygnalizacją uchybienia podlegającego uwzględnieniu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), tak jak to uczynił w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KZ 51/16.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

as